

jeg fuldt ud give min Tilslutning. Jeg synes, det havde været langt at foretrække at faa en saadan-Revision fremfor at give Justitsministeren en saa udstrakt Bemyndigelse som den, der gives gennem det foreliggende Lovforslag. Men naar Justitsministeren ikke for Tiden har ment at ville eller at kunne fremsætte et saadant Lovforslag om Revision af Brandpolitiloven, saa kan vi fra mit Partis Side anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg havde tænkt mig at rette det samme Spørgsmaal til den højtærede Minister, som nu er rettet af de foregaaende ærede Talere om, hvornaar man vil kunne vente et saadant Forslag til Revision af Brandpolitiloven fremsat, og det vil vi jo sikkert faa Svar paa. Men saa vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister om, hvorfor man ikke foretrækker at fremsætte et Lovforslag, som tager Sigte paa en Revision af Brandpolitiloven, i Stedet for at søge en saa udstrakt Bemyndigelse, som ikke en Gang er tidsbegrænset.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker for den velvilige Modtagelse, som Lovforslaget har faaet. Med Hensyn til Brandpolitilovens Revision skal jeg oplyse, at vi i Ministeriet er kommet lidt længere end til at tænke over Sagen; vi er begyndt at arbejde dermed, og jeg haaber, at vi skal være færdige i Ministeriet saa betids, at der kan forelægges et Lovforslag for Tinget, inden 2 Aar er forløbet.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Frøkjær) skal jeg svare, at jeg fuldt ud kan tiltræde Forslaget om Begrænsningen til 2 Aar.

Med Hensyn til den Forespørgsel, som det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard) stillede, maa jeg besvare den derhen, at da vi altsaa ikke er færdige med at udarbejde et Forslag om Brandpolitilovens Revision, forelægges nærværende Forslag som en rent midlertidig Foranstaltning. Grunden til, at Bemyndigelsen er foreslaaet givet uden Tidsbegrænsning og ikke paa Aaremaal som tidligere, er, at den Hjæmmel, som Justitsministeren hidtil har haft for sin Bemyndigelse i forskellige Henseender, nu er bortfaldet. Herfor er der gjort nærmere Rede i Bemærkningerne til Lovforslaget.

Frøkjær: Maa jeg takke den højtærede Justitsminister for hans Udtalelse. Jeg vil herefter tillade mig til anden Be-

handling at stille Ændringsforslag om, at Loven kun kommer til at gælde i 2 Aar.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Udenfor Dagsordenen giver jeg Ordet til Justitsministeren, for at han kan fremsætte de af ham anmeldte Forslag.

Justitsministeren (Rytter): Jeg har herved den Ære at fremsætte for det høje Ting Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 22. November 1917 om Ændring i § 13 i Lov af 15. Maj 1875 om Tilsynet med fremmede og rejssende m. m. Som det høje Ting vil huske, har man i de senere Aar givet Justitsministeren en Bemyndigelse for 1 Aar ad Gangen til at foretage Udvisninger og i det hele at optræde kraftigere overfor Udlændinge, endselve Loven af 15. Maj 1875 hjemler. Denne Lov trækker ret snævre Grænser for Justitsministerens Ret i saa Henseende. For det første den, som følger af sig selv, nemlig at vedkommende har Indfødsret, men ogsaa den, at en Udlænding, som har opholdt sig her et vist Aaremaal, har en absolut Ret til at være her. Man har ment under Krigen, at den nævnte Begrænsning af Justitsministerens Ret til at optræde overfor Udlændinge i visse Tilfælde var uheldig, og derfor har Tingene ønsket at give Justitsministeren Bemyndigelse til at fravige Loven af 15. Maj 1875. Det er denne Bemyndigelse, der foreslaas forlænget ved det her omtalte Lovforslag, og for ikke at ulejlige Rigsdagen mere end nødvendigt, foreslaas det, at Loven skal gælde for 2 Aar i Stedet for 1 Aar. Jeg anbefaler dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Dernæst skal jeg have den Ære at fremsætte Forslag til Lov om Pantelaaner-virksomhed og Handel med brugte Genstande. Dette Lovforslags Bestemmelser kan man inddele i 3 Grupper. Først de Paragraffer, som gaar ud paa at sikre, at Tyven, eller hvem det nu er, der har gjort sig skyldig i en Ulovlighed, kan blive paagrebet snarest muligt. Det er en Erfaringsætning, som jeg tror mere og mere gaar op for Folk i alle civiliserede Stater, at det i og for sig ikke er Straffens Strenghed, som afskrækker Folk fra